

Starp patiesību un meliem

*Viena no raksturīgām mūsu laika pazīmēm ir tā, ka patiesībai tiek uzliktas daudzas maskas,
un patiesības meklētājam nākas nolobīt tās vienu pēc otras kā sīpola čaumalas,
un tad jābūt gatavam, ka salda tā nebūs, toties veselīga gan.*

Ja mums liktu balsot „par patiesību vai par meliem”, jādodomā, ka ikviens garīgi daudz maz vesels cilvēks viennozīmīgi nobalsotu par pirmo, bet kā ir ar konkrētu situāciju, kurā tiek pieprasīts mūsu atbalsts patiesībai? Vai mēs to vienmēr spējam atpazīt? Un tad, vai mums vienmēr pietiek drosmes par to iestāties? Īstenībā mēs nemaz nejūtam, ka faktiski visa mūsu dzīve ir caurausta ar nepatiesību, ar vairāk vai mazāk apzinātiem meliem. Mēs tos gan paši ražojam, gan konsumējam bez īpašiem sirdsapziņas pārmetumiem. Mēs esam pie tiem tā pieraduši, ka mums ne prātā nenāk tos apšaubīt. Tas ir likumsakarīgs mūsu laikmeta fenomens.

Pēdējo dažu gadsimtu gaitā materiālisms, savā triumfa gājienā iekarojot cilvēku prātus, izstūma patiesību no viņu apziņas, uz ilgu laiku tai tika novēlēta Pelnrušķītes loma. Tā tika pārklāta ar melu pelnu kārtu līdz nepazīšanai, tiktāl, ka laika gaitā cilvēki pārstāja atšķirt, kas ir balts, kas melns, kas dzīvs, kas nedzīvs, kas labs, kas ļauns. Pamazām viss tika apgriezts otrādi, pasaule nostājās uz galvas, un tajā dzīvojošie cilvēki uztver to kā normālu stāvokli.

Ko tik mēs šodien neidentificējam, piemēram, ar brīvību: brīvo tirgu ar tā nežēlīgo konkurences spēli, slimīgu „seksuālu orientāciju”, jebkādu morāli ētisku principu atceļšanu modes un reklāmas industrijas ietekmē. Sauklis „Dari ko gribi!” no visām pusēm provocē jaunatni uz bezatbildīgas patvaļas izvirzumiem, kas izraisa visai graužošas sekas gan viņos pašos, gan sabiedrībā.

Mēs esam pieraduši pie tā, ka kāds cits – vai tas ir kāds uztverams, masu mediju izveidotais elks vai anonīms sabiedrībā izveidojies viedoklis – vienmēr izlemj, kā mums dzīvot, ko mācīties, ko ēst un dzert, kā ģērbties, ārstēties, kā audzināt bērnus, sadzīvot ar partneri, ko pielūgt utt. Šie uzvedības musturi tiek mums piedāvāti vairumā. Tie izskatās atšķirīgi, brīžiem pat pilnīgi pretēji, un, izvēloties vienu no tiem, mēs jūtamies gandarīti ar to, ka esam izdarījuši savu izvēli brīvi. Mēs nejūtam, ka tiekam neredzamas rokas raustīti tikai aiz diviem diedziņiem: „jā” vai „nē” un, ka abi nozīmē vienu un to pašu, proti, šādu vai tādu ienākumu neredzamam raustītājam ar to vienīgo atšķirību, ka atkarībā no mūsu izvēles ienākums iekrīt viņa labajā vai kreisajā kabatā. Mēs nemaz nenojaušam, ka mūsu individuālās, mūsu būtnes dziļās apraktās patiesās vajadzības paliek hroniski neapmierinātas, atstumtas, apslāpētas. Labākā gadījumā tas agri vai vēl izpaužas akūtās psihiskās krīzēs, sliktākā – hroniskos veselības traucējumos, kas liek mums ierakties sevī un aizved vēl tālāk no patiesās dzīves.

Un te nevienu nevar vainot. Tas tā ir vienkārši tādēļ, ka „svēta vieta nepaliek tukša”: ja mans individuālais gars guļ, vietā nāk cits un ieņem tā vietu.

Savā grāmatā „Būtiski sociālā jautājuma aspekti” Rūdolfs Šteiners veselu nodaļu veltī jautājumam par proletariāta patieso vajadzību izpratnes trūkumu 20. gadsimta sākumā, kas ir kļuvis par dramatisku sociālu nekārtību cēloni un patiesībā noteicis visa 20. gadsimta traģisko raksturu. Toreiz proletariāta neapmierinātība tika izskaidrota kā strādnieku materiālās atkarības sekas no privātā kapitāla, lai arī īstenībā, saka R. Šteiners, visu sociālo nemieru cēlonis ir tas, ka cilvēka darbs tiek uzskatīts par precī un kā tāds pirkt un pārdots, un tas stāv ceļā viņa individualitātes brīvai izpausmei. Viņš apgalvo, ka jebkāds cilvēka darbs ir jāaplūko kā brīva cilvēka gara lieta un, ka darba motivācija jāsmēļas no individuālo dotību un spēju avota, nevis no gaidāmā atalgojuma. Kādēļ mums ir tik grūti saprast šo domu? Tādēļ, ka mēs arvien vēl pārdodam savu un pērkam citu darbu un nevaram iedomāties, ka tas varētu būt citādi.

Tā, lūk, mēs dzīvojam patiesībai garām, bet patiesība ir patiesība; tā ir mūžīga un neievainojama; tā ir visa avots un pamats; savukārt meliem ir savs laiks. Kad tas iztek, Pelnrušķīte atrod savu princi, kas viņu atpazīst un savieno ar viņu savu dzīvi. Šodien daudzas pazīmes runā par to, ka mēs ar jums dzīvojam laikā, kad gadsimtiem krājušies meli piedzīvo neredzētu krīzi. Krīt viens plīvurs pēc otra, viena maska pēc otras, mūsu acu priekšā sadrūp veselās melu citadeles.

Savā laikā Rūdolfs Šteiners bija varens, bet vientuļš patiesības sludinātājs uz Jaunā laikmeta sliekšņa. Fiziski viņš gan runāja saviem laikabiedriem, bet garā vērsās pie mums, gadu tūkstošu mijā dzīvojošiem cilvēkiem, kad, kā viņš varēja pareģot, „šīs pasaules kunga” cīņa pret gaismu sasniedz zināmu apogeju. Tai pat laikā, uzmanīgi vērojošais dzīvi var pārliecināties, ka Rūdolfa Šteintera sludinātais ēteriskā Kristus impulss ir nepārprotami pārņēmis daudzu jo daudzu cilvēku prātus un sirdis visā pasaulē un ierosinājis radikālu apvērsumu viņu apziņā.

Un tomēr cīņa vēl nav galā, nupat tā tikai īsti sākas. Melu gars arvien vēl cer sasniegt savu, balsinās un tērpjas pievilcīgās drēbēs, ik uz soļa piedāvājot snaudošajiem savus grabuļus un kliegdamas kiedz: ‘Es esmu tas, ko tu meklē! Es!’ Ikviens no mums agri vai vēlū vairāk vai mazāk dramatiskā veidā tiek nostādīts izvēles priekšā: neskatoties ne uz ko tiekties pēc patiesības un kalpot tai, vai padoties savām dabiskām un ieaudzinātām vajībām, instinktīvām tieksmēm un dziņām un ļaut izmantot sevi cīņai pret patiesību. Katrs no mums tiek pārbaudīts, katram tiek piedāvāta atbilstoša maksa par dievišķo dzirksti viņa dvēselē. Daudzi tiks nopirkti par niekiem, par dievišķo maizi, par spīdīgiem grabuļiem, par „mīlo mieru”; citiem, godkārīgākiem tiks piedāvāts vairāk – lielāka nauda, augstāks amats un vara pār citiem cilvēkiem. Ikvienam reiz būs jāpieņem konkrēts lēmums, un te nederēs nekādi kompromisi, nekādas atrunas vai attaisnojumi, jo ”Neviens nevar kalpot diviem kungiem; vai nu vienu tas ienīdīs un otru mīlēs, vai arī vienam izdabās un otru nicinās. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonom.” (Mat. 6:24) Vidus ceļa nav, runa ir par JĀ vai NĒ un, jo tālāk, jo konkrētāk.

*„Kamēr tu vēlies sev vairāk labuma nekā kādam, ko tu nekad nesi redzējis,
tu esi tālu no patiesības, un tu vēl nekad nesi ieskatījies Dieva pamatos!”*

Meistars Ekhardts

Bet kas tad ir patiesība, kurai mēs visi, vismaz teorētiski, noteikti gribētu kalpot, tikai varbūt neredzam to tik skaidri savā priekšā, lai katrā izvēles mirklī izšķirtos par to? Patiesība ir tā, ka pasaulē klusi un neuzkrītoši, bet tikpat neapstrīdami valda noteikts likums, pēc kura visas to apdzīvojošās būtnes savstarpēji uztur un balsta cita citu. Citiem vārdiem sakot, tas ir pašaiizliedzības un universālas mīlestības likums, kas no laika gala ir turējies un arvien vēl tur mūsu pasauli kopā un kas ir tās pozitīvas attīstības garants. Līdz šim tā bija augstāko garīgo hierarhiju pašaiizliedzība un mīlestība, kas laikmetu gaitā veidoja, sargāja un virzīja nepilngadīgo cilvēci uz priekšu; tagad ir pienācis laiks, kad zināmu brieduma pakāpi sasniegušajai cilvēcei pamazām jāpārņem savu un Zemes likteņu groži savās rokās. Nākotnē tikai cilvēku pašaiizliedzība un mīlestība spēs atturēt mūsu pasauli no bojāejas. Patiesība paliek nemainīga, mainās tikai tās bruņinieki. Turpmāk tā gaida tieši no cilvēka kalpošanas varoņdarbus. Viss pārējais ir „šīs pasaules” kunga sfēra un kalpo viņam.

Bet ko lai īsti dara? Vai tiešām, ja es gribu kalpot patiesībai, man pilnīgi jāatsakās no sevis, no jebkāda paša labuma? Jāklūst par askētu, jāizdala sava mantība, jāiztiek no sausām maizes garozām, jāuzmauc apģērba vietā maiss un jāguļ zem klajas debess? Nepārtraukti jāierobežo savas vēlmes un vajadzības? Tas taču nav cilvēciski! – Vai tas nav pirmais, kas spontāni nāk mums prātā vai saceļas kā emocionāls protests, kad dzirdam par pašaiizliedzību? Šodien rīkoties šādi nozīmētu pārprast šo likumu. Tādēļ jau arī nedz vienpusīga labdarība, nedz askētisms neko daudz nelīdz Dieva valstības nodibināšanai uz Zemes. Visi šāda veida pasākumi galu galā izrādās vienkārši par kārtējām egoisma maskām - gan devēju, gan ņēmēju.

Kad runa ir par "Dieva valstību", tad ar to ir domāta tāda sociāla iekārta, kurā visi var dzīvot cilvēciski, kurā katram ir sava vieta un lieta, ko viņš var darīt no sirds, un kur katrs var apmierināt savas cilvēciskas vajadzības. Problēma ir tikai tā, ka mēs netiksim pie šādas iekārtas tik ilgi, kamēr nesāksim domāt par to, kas ir vajadzīgs citam, kamēr neatteiksimies no „pašaprūpes” kā vadošā principa mūsu dzīvē. Tas ir tikpat vienkārši, cik sarežģīti.

Blakus visām negatīvām civilizācijas parādībām šodien var vērot kādu interesantu fenomenu, kas izgaismo vienu tumšu ēnu pēc citas. Šķiet, ka arvien vairāk cilvēku atklāj priekš sevis šo pasaules vienotības likumu un sāk to realizēt katrs savā vietā un veidā. Daudzi, kas vēl nesen ir pašsaprotami kalpojuši šīs pasaules varai: juristi, politiķi, ekonomisti, finansisti, žurnālisti, psihologi, mediķi, masu mēdiju, militāro aprindu un slepdienestu pārstāvji pēkšņi sāk atklāti rakstīt un stāstīt par lietām, par kurām nekad netika runāts, kas masu mēdijos vienmēr ir

bijušas tabu. Daži atzīstas, ka viņiem ne prātā nebija nācis, ka tas, ko viņi dara vai redz citus darām, ir kaut kas nosodāms, bet kādā dzīves mirklī viņi esot it kā pamodušies un nošausminājušies, un tad vairs nav varējuši klusēt, neskatoties uz to, ka pastāv draudi zaudēt darbu, tikt izsekotiem un pat samaksāt par to ar dzīvību. Šķiet, ka viņiem tas vairs nav būtiski. Sirdsapziņa, bažas par cilvēces un Zemes nākotni runā skaļāk par pašsaglabāšanās instinktu.

Šodien visā pasaulē darbojas neatkarīgo žurnālistu, kinoļaužu, tulku un visdažādāko citu profesiju pārstāvju armija, kuri, riskējot ar savu labklājību, karjeru un nereti pat dzīvību, kalpo patiesības atbrīvošanai no melu gūsta; viņu mērķis ir izraisīt un veicināt Zemes cilvēces pamošanos no materiālisma murga un palīdzēt tai saprast un akceptēt pilnu dzīves realitāti, atskārst savu izšķirošo lomu tajā, kas ir priekšnosacījums turpmākai pozitīvai mūsu pasaules attīstībai. Šie entuziasti vēlas, lai viņu vārdus, viņu uzsaukumus un brīdinājumus saklausītu pēc iespējas vairāk cilvēku, un ne tikai saklausītu, bet arī ņemtu pie sirds un liktu lietā, jo viņi apzinās, ka pašlaik notiek izšķiroša cīņa starp gaismas un tumsas spēkiem par cilvēces nākotni. Šis cīņas iznākums, kā nekad līdz šim, ir atkarīgs no pamodušos cilvēku skaita; lai izkļedētu tumsu un pavērtu ceļu gaismai, tam jāsasniež, tā teikt, kritiskā masa.

Nu jau ir tik tālu, ka pēdējā laikā varas elite, kas steidzas noslēgt globalizācijas avantūru, kamēr nav pamodušies pietiekami daudz cilvēku, ir stipri norūpējušies par to, ka, pateicoties internetam, arvien vairāk slēptā, dienas gaismai neparedzētā informācija nokļūst atklātībā. Tiek meklēta iespēja apturēt šo procesu ar tehniskiem un varas līdzekļiem, kas daļēji arī izdodas, bet tas vairs nav tik vienkārši, jo pašlaik pasaulē esot fiksētas ap 500 neatkarīgu mājas lapu internetā. To nosaukumi runā paši par sevi: *antisclav.de* (antiverģis), *erkenntnisweg.de* (izziņas ceļš), *impfaufklaerung.de* (apgaismošana par potēm), *freiheitstattangst.de* (brīvība baiļu vietā), *stimme-der-vernunft.de* (saprāta balss), *infokrieg.com*; *infowars.com* (infokarš) utt.

Atsevišķi cilvēki izrāda iniciatīvu un izraisa veselas kustības vienā vai citā dzīves jomā. Tikai daži piemēri:

Anita Petek, Hans Tolzin (Vācija, Šveice, Austrija) un daudzi citi ārsti aktīvi apgaismo pilsoņus par PVO (Pasaules Veselības organizācijas) pošu politiku un konsekventi atmasko farmindustrijas un aiz tās stāvošo spēku noziedzīgo politiku šai ziņā.

Ekonomikas profesors *Bernd Senf* un daži t.s. insider, t.i., finansisti un augsta ranga banku ierēdņi atklāj sabiedrībai finansu krīzes cēloņus un centrālo pasaules banku noslēpumu (skat. piemēram, lapā PUBLIKĀCIJAS/CITI AUTORI/Fabians).

Neskaitāmi cilvēki no visdažādākajām dzīves jomām veltī savu laiku un līdzekļus 11/9/2001 katastrofas cēloņu izdibināšanai un cilvēces apgaismošanai par ASV valdības noziedzīgo politiku pasaulē.

Amerikāņu jurists *Vincent Bugliosi* kā privātpersona apsūdzējis Džordžu Bušu kara noziegumā, proti, pāri par 4000 ASV zaldātu un pāri par 100 000 Irākas kara upuru noslepkavošanā un sauc viņu pie atbildības. „*Anklage wegen des Mordes gegen George W. Bush*”- (Sūdzība pret Džodžu Bušu par slepkavību). Jautāts par to, uz ko viņš cer, iesniedzot tiesā šo apsūdzību, viņš atbildēja, ka saprot, ka nenasiegs vēlamo, taču viņam esot svarīgi, lai patiesība reiz tiktu izteikta un daudzu cilvēku uzklausīta. Tas jau pats par sevi paveikšot izmaiņas cilvēku domāšanā.

Kāds bijušais ASV slependienesta virsnieks apgaismo mākslīgi uzpūstās kampaņas „klimata katastrofa CO2 dēļ” komerciālo oderi.

Cathy O'Brien savā grāmatā „*Transformation of America*” atklāj no visaugstākajām ASV valdošajām aprindām izrietošu noziedzīgu bērnu prostituizācijas metodisku programmu ar mērķi audzēt absolūti paklausīgu zombiju armiju, kurus var izmantot jebkādiem noziegumiem, tai skaitā plānotām terorisma akcijām.

Dr. Leena Kilde, bijusī Laplandes veselības ministre klāsta savu pētījumu rezultātus par modernām *Mind Control* (smadzeņu kontroles) tehnoloģijām, kuras jau sen slepeni tiek izmantotas masu manipulēšanai, kā arī cīņai pret citādi domājošiem laikabiedriem.

Kinorežisors *Aaron Russo* izveido filmu par ASV nelikumīgu netiešo nodokļu sistēmu, kas tika viltīgi ieviesta 1913. gadā pēc privāto banku iniciatīvas un kopš tā laika, nevienam to neapzinoties, burtiski apzog ASV pilsoņus šo banku labā. Šī filma ir izraisījusi veselu kustību, kas aptver miljonus cilvēku visās ASV sabiedrības kārtās.

Žurnāliste no Austrijas *Jane Bürgermeister* iesniedza tiesā apsūdzību pret Pasaules Veselības organizāciju (PVO) par genocīdu pret cilvēci, proti, t.s. putnu un cūku gripas pandēmijas izraisīšanu ar vakcīnām, kas satur indīgas vielas.

Šādu piemēru ir jūra, un to visu dara atsevišķi pamodušies cilvēki, kuri modina nākamās cilvēkus, un te, starp citu, var redzēt arī interneta svētīgo pusi. To, ko finanšu elites uzpirktie masu mēdiji sekmīgi noklusēja gadu desmitiem, par ko tie izplatīja un arvien vēl izplata apmaksātus melus, šodien samērā brīvi var izteikt un uzklausīt vai izlasīt internetā.

*„Cilvēkus var iedalīt apmēram trīs grupās:
tajos, kas rūpējas par to, lai pasaulē kaut kas notiktu,
tajos, kas vēro, kas notiek,
un tajos, kuriem nav ne jausmas, ka vispār kaut kas notiek.”*

Karls Veihofers

Tai pat laikā visbīstamākais pozitīvas attīstības ienaidnieks ir lielas cilvēku daļas inertums. Tas patiešām var nospēlēt traģisku lomu, jo atsevišķi cilvēki var uztvert jaunas idejas, var tās noformulēt un izplatīt, riskējot ar savu labklājību un dzīvību, bet, lai tās realizētu, ir vajadzīga daudzu cilvēku sapratne un praktisks atbalsts. Kāda jēga runāt par *mind control* draudiem, ja cilvēki to negrib dzirdēt un pūļiem paši skrien slazdā, iegādājoties multifunkcionālās kredītkartes, arvien „krutākus” mobilo telefonu modeļus, mikroviļņu krāsnis, met ārā vadu telefonus, normālās kvēldiega lampas, ļauj sev implantēt „drošības” čipus, ēd lētus indīgus produktus utt.? Kāda jēga runāt un rakstīt par vakcinēšanas politikas noziedzīgumu, ja ne vecāki, ne ārsti, ne skolotāji neliekas ne zinis par bērnu likteņiem un trīcēdami metas iekšā katras jaunas provokācijas slazdā, ļaujot potēt sevi un savus bērnus pret katru nemaz neeksistējošu mušu? Lai kaut ko iekustinātu uz labo pusi, ir nepieciešams daudz saprotošu, pamodušos pilsoņu. Šai ziņā katrs atsevišķais ir svarīgs, pat izšķirošs. Dažreiz ir vajadzīgs tikai viens apzināts, noteikts „jā”, lai pievienotu savu daļu nākotnes svaru kausam. Galvenais negulēt un neslīdēt automātiski pa dzīvi: vērot, klausīties, domāt, runāt, meklēt domubiedrus, apvienoties, varbūt mierīgi demonstrēt savu modrību attiecībā uz vienu vai otru jautājumu, strādāt pie problēmu risināšanas, neļaut ikdienai ieraut sevi bezjēdzīgas rosības ritenī; kā nekad ir svarīgi radīt sev miera mirkļus dienas laikā, lai izsvērtu notiekošo no visām pusēm, ieklausītos savā sirdsapziņā un noformulētu sev būtiskus jautājumus un atziņas. Neaizmirst, ka mēs esam pirmām kārtām garīgas būtnes, viss pārējais ir tikai mūsu gara instrumenti, un ka mūsu dzīve nav vis izklaide, bet gan skola.

*„Patiesība arvien jāatkārto, jo arī maldus sprediķo arvien no jauna un nevis atsevišķi cilvēki,
bet gan masveidā: laikrakstos, enciklopēdijās, skolās, universitātēs, visur maldi peld pa virsu,
un tie jūtas labi un omulīgi sava vairākuma apziņā.”*

Gēte Ekermanam

Patiesība gaida savus bruņiniekus, tai jau nav citas iespējas ienākt pasaulē, kā caur mums, cilvēkiem. Arī meli ienāk pasaulē caur mums, ja mēs neesam pietiekami modri un nemācāmies atpazīt tos zem daudzajām maskām. Šodien tā jau ir īsta māksla. Reiz ienākuši pasaulē, meli vairojas vēja ātrumā un izraisa postošas sekas veselu paaudžu dvēselēs. Tādēļ tik svarīgi ir, kur vien iespējams, nostādīt patiesību blakus meliem, jo tikai šādi var vismaz daļēji neitralizēt postošo melu iedarbību.

Šajā vietā atbrīvojoši un iedvesmojoši iederas Ralfa Valdo Emersona, dižā Amerikas gara, doma par patiesību. Viņš salīdzina dabas likumus ar gara likumiem un atklāj, ka abu pamatā ir viena un tā pati ideja.

„... Šie ķīmijas, astronomijas un botānikas likumi darbojas arī augstākajā pakāpē, garā. Pirmā matērijas kvalitāte, ko mēs iepazīstam, ir tās orientēšanās uz Zemes centru, ko mēs parasti saucam par gravitāciju; tā satur Visumu kopā – gan puteklī, gan lielās masās –, un no katra atoma staro neierobežota ietekme. Šī matērijas centrīeie atbilst intelekta pasaulē tieksmei pēc patiesības – patiesības, kuras centrs ir visur un apkārtne nekur un par kuras eksistenci mēs nevaram nedomāt.” Patiesība, viņaprāt, principā nav ievainojama. „Tai nevar uzsist tā, lai sitiens neatgrieztos un netrāpītu pašu sitēju.” Tas attiecas gan uz cilvēka veselību, gan uz viņa likteni, gan uz jebkuru citu veselīgu lietu kopsakarību. „Cilvēks var sākt, kur vien grib un darboties jebkurā virzienā, drīz vien izrādīsies, ka viņš tomēr nonāk pie pareizā rezultāta.” Tam kalpo lielais karmas likums. Tādēļ „patiesība, ko mēs nevaram ievainot, kuras pusē mēs vienmēr esam no visas sirds”, galu galā vienmēr būs uzvarētāja. „Kā gravitācija ir matērijas pamatīpašība, tā gara pamatīpašība ir uzticība un pilnīga nodošanās augstākai gravitācijai, kas ir visu lietu īstā būtība, ko mēs saucam par patiesību.”

Ralph Waldo Emerson, „The Natural History of the Intellect”,

aus „Der Europäer” Nr. 9/10 2009.